

1. JULEDAG

Fjellhamar kirke 25. desember 2016

Johannes 1, 1 - 14

PREKEN

Lenge før Betlehem var et sted på et kart, var Ordet – Jesus Kristus. Lenge før skapelsen var Jesus. Og når Betlehem og alle andre byer er jevnet med jorden, så er Jesus der. Når menneskenes tid er ute og solen brent opp, så lyser Jesu navn. Og samtidig er han et lite barn. En gutt. En mann. I en kropp med celler som brytes ned etter naturens lover.

Hebreerbrevet beskriver, som vi nettopp hørte lest, Jesus sånn:

Mange ganger og på mange måter har Gud i tidligere tider talt til fedrene gjennom profetene. ² Men nå, i disse siste dager, har han talt til oss gjennom Sønnen. Ham har Gud innsatt som arving over alle ting, for ved ham skapte han

verden. ³ Han er utstrålingen av Guds herlighet og bildet av hans vesen, og han bærer alt ved sitt mektige ord. Da han hadde fullført renselsen for våre synder, satte han seg ved Majestetens høyre hånd i det høye.

Og Johannes skriver i sitt første brev:

Det som var fra begynnelsen, det vi har hørt, det vi har sett med egne øyne, det vi så og som hendene våre tok på, det forkynner vi: livets ord. ² Og livet ble åpenbart, vi har sett det og vitner om det og forkynner dere det evige liv, som var hos Far og ble åpenbart for oss. ³ Det som vi har sett og hørt, forkynner vi også for dere, for at dere skal ha fellesskap med oss, vi som har fellesskap med Far og med hans Sønn Jesus Kristus.

De første tre hundre år av kirkens historie kjempet kirken med å sette ord på hvem Jesus er. Det var en kamp mellom ulike retninger hvor noen vektla Jesu guddom slik at hans menneskelighet ble svekket, og motsatt. Men aller mest var det en kamp med mysteriet, med å forstå bibelens vitnesbyrd og ord

om hvem Jesus var og er. På kirkemøtet i Nikea i 321 samlet kirken seg om denne trosbekjennelsen av Jesus:

Vi tror på én Herre, Jesus Kristus, Guds enbårne Sønn, født av Faderen fra evighet. Gud av Gud, lys av lys, sann Gud av sann Gud, født, ikke skapt, av samme vesen som Faderen. Ved ham er alt blitt skapt. For oss mennesker og til vår frelse steg han ned fra himmelen. Han er blitt kjød ved Den Hellige Ånd av jomfru Maria, og er blitt menneske. Han ble korsfestet for oss, pint under Pontius Pilatus og gravlagt. Han oppstod den tredje dag, etter Skriftene, fór opp til himmelen, og sitter ved Faderens høyre hånd. Han skal komme igjen med herlighet og dømme levende og døde, og på hans rike skal det ikke være ende.

Her er vi i dag. Mysteriet er det samme. Underet like forunderlig. Vi tror på en Gud som ble menneske i Jesus. Alle gudstjenester her i Fjellhamar kirke bæres av denne troen. Det

mysteriet ligger under at vi er her. Mennesket Jesus, vår bror, var og er noe mer. Han er Guds sønn, ja, han er Gud.

Vi så hans herlighet står det. Og det kan jeg gripe litt av. Jeg har fått se i mitt hjerte et glimt av Guds herlighet i Jesus. Gjennom bibelens fortellinger om Jesus så har et bilde av Guds herlighet nådd inn til meg. Og det bilde kan ikke sies mer treffende, enn det gjøres av Johannes: Vi så hans herlighet, en herlighet som den enbårne Sønn har fra sin Far, full av nåde og sannhet.

Nåde og sannhet er kjernen i det jeg har fått se i Jesus. Han viste med sitt liv og sine ord så mye nåde til de han møtte. Jesus sa at kom ikke for de friske men de syke. Han fikk kallenavnet synderes venn. Og de holdt seg nær til han. Hvorfor? Fordi han var nådig. Han sa: Heller ikke jeg fordømmer deg. Gå bort og synd ikke mer. Og dermed var sannheten der også, midt i nåden. Det er noe som sant. Det finnes en sannhet. Det finnes noe som er godt og rett. Og noe som ikke er sant og rett og godt. Det finnes synd, brudd på

Guds rene og gode vilje. For livet, for skapelsen. Det finnes en Gud, en skaper, en frelse, et hellig liv som Gud kaller oss til. Et liv fullt av kjærlighet og nåde. Det mest sentrale vi kan si om sannheten fra og om Gud er at Gud er nåde og kjærlighet.

Nåde og sannhet. Et ordpar av en annen verden. Et gudsbilde til å leve med og tro på. De utfyller hverandre og gjør hverandre fullkomne. Sannhet alene, blir hardt og nådeløst. Men sannheten fra Gud kan ikke bli nådeløs, fordi det er en sannhet om Guds nåde.

Nåde alene blir vassent, uten kraft til å sette meg fri. Det tar ikke livet på alvor. Det tar ikke Jesus offer og død på alvor. Hva er nåde hvis alt er like sant, like rett, like gyldig? Hva trenger vi nåden til hvis det ikke er noe å få nåde for?

Jeg opplever at nåde er lett. Det er det folk vil ha. Det er det vi vil høre. Og den trenger vi alle. Sannheten er vanskeligere. Den må vel være der på et vis, men ikke gjør den for konkret og nærgående. Bare hvis den passer inn. Sannheten er befriende, men også avslørende og utfordrende.

Nåde og sannhet må holdes sammen. Da blir ikke nåden lett. Kjærligheten og forpliktelsen på sannhet gjør at nåden koster. Når sannhet, Guds god vilje, kjærligheten, brytes ned, ødelegges og mennesker skades og merkes, så koster nåden. Det kostet for Jesus. Og det koster for oss å stå i spennet mellom nåde og sannhet når vi møte livet og hverandre. Da blir ikke nåden lett. Og så blir ikke sannheten så vanskelig. Fordi den alltid kommer sammen med nåden.

I julen feirer vi at himmelen kom til jord. Det må bli kræsje. Den hellige, rene, allmektige Gud kommer ned til meg og deg, mennesker på godt og vondt. Det er to verdener som møtes. Det kan bære møtes med nåde og sannhet. Sammen. Det er den herligheten jeg ser hos Jesus. Nåde og sannhet. Da er det plass til meg. Og da er det håp for meg. Derfor er julens budskap så vakkert. Gud kommer nær til meg og deg. Det beste vi kan gjøre er å lytte til mysteriet, gå inn i det og åpne oss for det. Og å lovsynge og tilbe vår store Gud, han som er full av nåde og sannhet.